

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΣΕ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ
ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ**

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 18 Απριλίου 2018, με την εξής σύνθεση : Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Πρόεδρος, Ιωάννης Σαρμάς και Αγγελική Μαυρουδή, Αντιπρόεδροι, Γεώργιος Βοΐλης, Μαρία Αθανασοπούλου, Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Σταμάτιος Πουλής, Δημήτριος Πέππας, Αγγελική Μυλωνά, Στυλιανός Λεντιδάκης, Βιργινία Σκευή, Βασιλική Σοφianού, Δέσποινα Τζούμα, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου (εισηγήτρια), Κωνσταντίνος Παραθύρας, Αργυρώ Μαυρομάτη, Κωνσταντίνος Κρέπης και Γεωργία Παπαναγοπούλου, Σύμβουλοι. Επίσης μετείχαν οι Σύμβουλοι Βασιλική Προβίδη, Ασημίνα Σακελλαρίου, Ευαγγελία Σεραφή, Ειρήνη Κατσικέρι και Νεκταρία Δουλιανάκη, ως αναπληρωματικά μέλη. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Αντώνιος Νικητάκης, Επίτροπος Επικρατείας, κωλυομένης της Γενικής Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Χρυσούλας Καραμαδούκη.

Για να δικάσει την από ... (Α.Β.Δ. ...) αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών, που παραστάθηκε δια του Νομικού Συμβούλου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη,

κ α τ ά της ... (οδός ...), η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Παναγιώτη Αρμαμέντου (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 20164).

Με την αίτηση αυτή επιδιώκεται η αναίρεση της ... απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης.

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσίβλητης, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της αίτησης. Και

Τον Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος ανέπτυξε την από 18.4.2018 έγγραφη γνώμη του και πρότεινε επίσης την απόρριψη της αίτησης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντα τα τακτικά μέλη που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τους Συμβούλους Γεώργιο Βοΐλη, Δημήτριο Πέππα, Αγγελική Μυλωνά και Βασιλική Σοφianού, που είχαν κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981), καθώς και τη Σύμβουλο Γεωργία

Παπαναγοπούλου, που αποχώρησε από τη διάσκεψη, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 2 του ν. 1968/1991.

**Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και
Σκέφθηκε σύμφωνα με τον νόμο
Αποφάσισε τα εξής:**

1. Για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου (άρθρα 61 παρ. 1 και 117 του π.δ/τος 1225/1981, Α' 304 και 73 παρ. 1 του, κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013, Α' 52, Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο).

2. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε εν μέρει δεκτή αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης, θυγατέρας και νόμιμης κληρονόμου της αποβιώσασας στις ... πολιτικής εκ μεταβιβάσεως συνταξιούχου ... χήρας τού εν ζωή πρώην δικαστικού λειτουργού ... και υποχρεώθηκε το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει σ' αυτήν το ποσό των δεκαέξι χιλιάδων οκτακοσίων σαράντα πέντε ευρώ και είκοσι λεπτών (16.845,20), νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, ως αποζημίωση κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., για την αποκατάσταση, κατά τον λόγο της κληρονομικής της μερίδας, της ζημίας που υπέστη η δικαιοπάροχός της λόγω μη συνυπολογισμού στις συντάξιμες αποδοχές της, κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1998 έως 31.12.2002, της πάγιας αποζημίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997.

3. Με την κρινόμενη αίτηση, όπως αυτή αναπτύσσεται με το από ... νομίμως κατατεθέν υπόμνημα, το αναιρεσεΐον Ελληνικό Δημόσιο επιδιώκει την εξαφάνιση της προσβαλλόμενης απόφασης, προβάλλοντας ότι, κατά παράβαση νόμου, το δικάσαν Τμήμα δέχθηκε ότι η ζημία της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης από την παράνομη παράλειψη της συνταξιοδοτικής διοίκησης να συνυπολογίσει στις συντάξιμες αποδοχές της την πάγια αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997, εκτείνεται στο χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 31.12.2002, ενώ, κατ' ορθή ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, έπρεπε να γίνει δεκτό ότι η ζημία αυτής περιορίζεται, κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, σε μια τριετία από την πρώτη του μήνα έκδοσης της πράξης, με την οποία απορρίφθηκε η σχετική αίτηση της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης, ήτοι στο χρονικό διάστημα από 1.2.2001 έως 31.12.2002. Εξάλλου, η αναιρεσίβλητη, με το από ... υπόμνημά της, ζητεί την απόρριψη της υπό κρίση αίτησης και την καταδίκη του Ελληνικού Δημοσίου στα δικαστικά της έξοδα.

4. Η κρινόμενη υπόθεση, που αφορά καταβολή στην αναιρεσίβλητη, νόμιμη κληρονόμο πολιτικής εκ μεταβιβάσεως συνταξιούχου χήρας εν ζωή πρώην δικαστικού λειτουργού, διαφορών σύνταξης που προκύπτουν από τον συνυπολογισμό στις συντάξιμες αποδοχές της δικαιοπαρόχου της και της πάγιας αποζημίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997, εξετάζεται

από το Ελεγκτικό Συνέδριο και δεν απαιτείται η παραπομπή αυτής στο Ειδικό Δικαστήριο του άρθρου 99 του Συντάγματος, όπως συγκροτείται κατά το άρθρο 88 παρ. 2 αυτού, δοθέντος ότι, κατά τον απορρέοντα από την τελευταία αυτή συνταγματική διάταξη κανόνα (Ειδ. Δικ. 23, 24/2006), εφόσον το οικείο νομικό ζήτημα έχει ήδη επιλυθεί με προηγούμενη απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου, όπως εν προκειμένω (Ειδ. Δικ. 4/2006), δεν συντρέχει πλέον νόμιμος λόγος παραπομπής της υπόθεσης σ' αυτό (Ελ.Συν. Ολομ. 123/2018, 1583, 1659/2011, 166, 963, 964/2010, 787/2007 κ.ά.).

5. Με το άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ. θεσπίζεται η ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου προς αποζημίωση από τις παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας, η οποία έχει ανατεθεί σ' αυτά. Από τη διάταξη αυτή συνάγεται, μεταξύ άλλων, ότι για να στοιχειοθετηθεί υποχρέωση αποζημίωσης εκ μέρους του Δημοσίου, απαιτείται η πράξη ή παράλειψη ή υλική ενέργεια των οργάνων του να είναι παράνομη, δηλαδή να παραβιάζεται με αυτή κανόνας δικαίου, με τον οποίο προστατεύεται ορισμένο ατομικό δικαίωμα ή συμφέρον και να συνδέεται αιτιωδώς με τη ζημία του διοικουμένου. Στην αποζημίωση αυτή περιλαμβάνεται, κατά το άρθρο 298 του Α.Κ., τόσο η αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η υπάρχουσα πριν από την παράνομη πράξη ή παράλειψη περιουσία του ζημιωθέντος, όσο και η αποκατάσταση της ζημίας που αυτός υπέστη, γιατί στερήθηκε λόγω της παράνομης πράξης ή παράλειψης παροχές, τις οποίες με πιθανότητα, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις, θα αποκόμιζε, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη συμπεριφορά των οργάνων του Δημοσίου. Από τα ανωτέρω παρέπεται ότι η παράνομη άρνηση ή παράλειψη των οργάνων της συνταξιοδοτικής διοίκησης, κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, να κανονίσουν ή αναπροσαρμόσουν, σύμφωνα με το Σύνταγμα και τις ισχύουσες διατάξεις, στο προσήκον ύψος τη σύνταξη συνταξιούχου του Δημοσίου, η οποία είχε ως αποτέλεσμα να του προξενήσει αντίστοιχη ζημία, γεννά αστική ευθύνη του Δημοσίου κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ. (Ελ.Συν. Ολομ. 713, 714/2019, 3021/2012, 1701/2011, 1505/2005 κ.ά.).

6. Στο άρθρο 60 παρ. 1 εδ. α' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 166/2000, Α' 153 και ήδη π.δ. 169/2007, Α' 210) («Σ.Κ.»), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 18 παρ. 10 του ν. 1489/1984, ορίζεται ότι: «Δεν επιτρέπεται σε καμιά ανεξάρτητα περίπτωση ν' αναγνωρισθούν αναδρομικά σε βάρος του Δημοσίου Ταμείου οικονομικά δικαιώματα από συντάξεις για χρονικό διάστημα πέραν των τριών ετών από την πρώτη του μήνα κατά τον οποίο εκδίδεται η σχετική πράξη ή απόφαση». Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται χρονικός περιορισμός ως προς την αναδρομή των οικονομικών αποτελεσμάτων των εκτελεστών πράξεων των αρμοδίων οργάνων της συνταξιοδοτικής διοίκησης, με τις οποίες κανονίζεται ή αναπροσαρμόζεται σύνταξη (Ελ.Συν. Ολομ. 713, 714/2019, 423/2018, 887/2016, 166/2010, 1505/2005).

7. Α. Με την έγερση αποζημιωτικής αγωγής, κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δεν επιδιώκεται η καταβολή συντάξεων, αλλά ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε στον δικαιούχο από την παράνομη στέρηση συνταξιοδοτικών παροχών, μόνο δε για τον προσδιορισμό του ύψους της οφειλόμενης αποζημίωσης λαμβάνονται υπόψη τα ποσά των συντάξεων (διαφορές) που δεν του καταβλήθηκαν. Η αγωγή, επομένως, αυτή, η οποία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως αμιγώς συνταξιοδοτικού περιεχομένου (Ελ.Συν. Ολομ. 713/2019, 1505/2005), δεν κωλύεται από το άρθρο 60 παρ. 1 του Σ.Κ., το οποίο περιορίζει μόνο τον χρόνο της αναδρομικής καταβολής συντάξεων (Ελ.Συν. Ολομ. 1521/2017) και δεν αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της άρνησης της συνταξιοδοτικής διοίκησης να κανονίσει ή να αναπροσαρμόσει στο προσήκον ύψος τη σύνταξη συνταξιούχου του Δημοσίου από τον χρόνο που συνέτρεξαν οι νόμιμες προϋποθέσεις γέννησης του σχετικού δικαιώματος, ούτε αποκλείει τη διεκδίκηση από τον συνταξιούχο της ζημίας επί της οποίας θεμελιώνεται η ειδική αδικοπραξία του άρθρου 105 Εισ.Ν.Α.Κ. (Ελ.Συν. Ολομ. 714/2019, 1659, 848/2011).

Β. Συναφώς, ο αποκλεισμός, υπό την ισχύ της διάταξης του άρθρου 60 παρ. 1 του Σ.Κ., του ένδικου βοηθήματος της αποζημιωτικής αγωγής θα οδηγούσε σε παραβίαση του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, αφού ο ενδιαφερόμενος θα στερείτο δικαστικής προστασίας κατά το χρονικό διάστημα από τη γέννηση της συνταξιοδοτικής του αξίωσης μέχρι τον χρόνο της αναδρομικής έκτασης αυτής κατά την εν λόγω διάταξη, δηλαδή για το πέραν της τριετίας από την έκδοση της οικείας συνταξιοδοτικής πράξης χρονικό διάστημα, στο οποίο δεν μπορούν να αναδράμουν τα οικονομικά αποτελέσματα του συνταξιοδοτικού δικαιώματος (Ελ.Συν. Ολομ. 713, 714/2019, 1404/2010, 1346/2006, 1505/2005).

8. Με τις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997 «Ειδικό μισθολόγιο δικαστικών λειτουργών κ.λπ.» (Α' 174), η ισχύς των οποίων άρχισε από 1.1.1997 (βλ. άρθρο 26 του ίδιου νόμου), προβλέφθηκε η παροχή στους δικαστικούς λειτουργούς, πλην άλλων, «πάγιας αποζημίωσης» λόγω των ειδικών συνθηκών προσφοράς των υπηρεσιών τους. Ο συντάξιμος χαρακτήρας της πάγιας αποζημίωσης αναγνωρίστηκε πρώτα νομολογιακά (Ελ.Συν. Ολομ. 1317/2001) και στη συνέχεια νομοθετικά. Ειδικότερα, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 26, 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του ισχύοντος αναθεωρημένου Συντάγματος, με τις οποίες καθιερώνεται, ως ουσιώδες χαρακτηριστικό της δικαστικής λειτουργίας, η προσωπική και λειτουργική ανεξαρτησία των φορέων (οργάνων) της, είχε γίνει δεκτό ότι η πάγια αποζημίωση, η οποία χορηγείται στους δικαστικούς λειτουργούς έναντι των παρεχόμενων από αυτούς υπηρεσιών και συνδέεται με τις ειδικές συνθήκες προσφοράς της εργασίας τους (πολύωρη παραμονή στην έδρα, απασχόληση χωρίς ωράριο εργασίας, κατ' οίκον εργασία, προσφορά υπηρεσιών σε παραμεθόριες και προβληματικές περιοχές),

συναρτάται άμεσα με την άσκηση του λειτουργήματός τους και αποτελεί σημαντικό μέρος των αποδοχών που καταβάλλονται, στο πλαίσιο της επιτασσόμενης από το Σύνταγμα ιδιαίτερης μισθολογικής μεταχείρισής τους, ως εγγύηση της λειτουργικής και προσωπικής τους ανεξαρτησίας. Επομένως, ο μη συνυπολογισμός της στις συντάξιμες αποδοχές των δικαστικών λειτουργών υποβαθμίζει αυτές, αίρει την επιβαλλόμενη αναλογία μεταξύ των αποδοχών ενέργειας και των συνταξιοδοτικών παροχών και, ως εκ τούτου, προσκρούει στις διασφαλιστικές της προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας των δικαστικών λειτουργών συνταγματικές διατάξεις (βλ. επίσης Ελ.Συν. Ολομ. 2027/2004, Ειδ. Δικ. 4, 5, 28/2006). Άλλωστε, με την ειδική συνταξιοδοτική διάταξη του άρθρου 10 παρ. 1 του ν. 3075/2002 (Α' 297) αναγνωρίστηκε από 1.1.2003 και νομοθετικά ο συντάξιμος χαρακτήρας της ως άνω χορηγούμενης στους δικαστικούς λειτουργούς πάγιας αποζημίωσης, ο οποίος είχε ήδη κατά τα ανωτέρω αναγνωριστεί νομολογιακά (Ελ.Συν. Ολομ. 1509/2016).

9. Η αξίωση των συνταξιούχων δικαστικών λειτουργών για αναπροσαρμογή των αποδοχών τους από τον χρόνο χορήγησης των προβλεπόμενων στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997 αντίστοιχων μισθολογικών αυξήσεων στους εν ενεργεία δικαστικούς λειτουργούς (1.1.1997), η οποία στηρίζεται στη συναγόμενη από τις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις αρχή της σταθερής αναλογίας μεταξύ αποδοχών ενέργειας και συντάξιμων αποδοχών των δικαστικών λειτουργών, αποτελεί από τη γέννησή της στοιχείο της περιουσίας τους, που προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., που κυρώθηκε με το ν.δ. 53/1974 (Α' 256) και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ (Ελ.Συν. Ολομ. 1620/2008, 11/2006, 297, 300, 308 και 522/2003, 1317/2001, Ειδ. Δικ.. 5/2006).

10. Συναφώς, η ικανοποίηση της σχετικής αξίωσης δεν κωλύεται από τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 7 του ν. 3075/2002, με την οποία ορίζεται ότι το ποσό της πάγιας αποζημίωσης δεν λαμβάνεται υπόψη για την καταβολή αναδρομικών ποσών που προκύπτουν από τον κανονισμό ή την αναπροσαρμογή της σύνταξης, για χρονικό διάστημα πριν από την 1.1.2003, κατά το οποίο οι παροχές αυτές δεν είχαν υποβληθεί σε κράτηση για κύρια σύνταξη υπέρ του Δημοσίου, με εξαίρεση μόνο τις περιπτώσεις που έχουν εκδοθεί, μετά τη δημοσίευση του νόμου αυτού, αμετάκλητες για το θέμα αυτό, δικαστικές αποφάσεις, αφού η διάταξη αυτή, όπως έχει ήδη κριθεί (Ελ.Συν. Ολομ. 1620/2008, 11/2006, 297, 300, 308 και 522/2003, Ειδ. Δικ.. 5/2006), είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα. Τούτο δε, καθόσον αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 26, 87 παρ.1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, καθώς και στην ως άνω διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., δοθέντος ότι, κατά το μέρος που απαγορεύει την αναζήτηση αναδρομικών ποσών από τους ενδιαφερόμενους για το προ της 1.1.2003 χρονικό διάστημα, για το

οποίο έχουν γεννημένες αξιώσεις, τους αποστερεί από περιουσιακό στοιχείο, χωρίς να συντρέχει λόγος δημόσιας ωφέλειας.

11. Ενόψει των ανωτέρω, πράξη αναπροσαρμογής σύνταξης δικαστικού λειτουργού, κατά το μέρος που δεν συνυπολογίζεται στις συντάξιμες αποδοχές, από 1.1.1997, η πάγια αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997, δεν είναι νόμιμη και, συνεπώς, γεννά ευθύνη του Δημοσίου, κατά το άρθρο 105 του Εισ.Ν.ΑΚ., προς αποκατάσταση της ζημίας που αυτός υπέστη από τη στέρηση των διαφορών σύνταξης που θα ελάμβανε κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 31.12.2002 (προτεραία της ημερομηνίας κατά την οποία η πάγια αποζημίωση συμπεριελήφθη στη σύνταξη), αν δεν είχε μεσολαβήσει η ως άνω παράνομη παράλειψη των συνταξιοδοτικών οργάνων.

12. Δεδομένου δε ότι η παρανομία της συνταξιοδοτικής διοίκησης στοιχειοθετείται εν προκειμένω λόγω της έκδοσης της πράξης αναπροσαρμογής της σύνταξης, χωρίς τον συνυπολογισμό και της πάγιας αποζημίωσης, τυχόν μεταγενέστερη αίτηση του θιγόμενου συνταξιούχου, με αντικείμενο την αναπροσαρμογή κατά τα ανωτέρω της σύνταξής του για το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα, δεν ασκεί συναφώς επιρροή. Και τούτο, καθόσον απόρριψη της αίτησης αυτής έχει απλώς επιβεβαιωτικό χαρακτήρα της εμπεριεχόμενης στην εν λόγω πράξη άρνησης αναπροσαρμογής στο προσήκον κατά τα ανωτέρω ύψος της σύνταξής του για το χρονικό αυτό διάστημα (πρβλ. Ελ.Συν. Ολομ. 2594, 486, 487/2016).

13. Στην υπό κρίση υπόθεση, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το δικάσαν Τμήμα, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, δέχθηκε τα ακόλουθα:

A. Με την ... πράξη του Διευθυντή της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, η μητέρα τής ήδη αναιρεσίβλητης ... χήρα ..., δικαιώθηκε σύνταξης κατά μεταβίβαση, πληρωτέα από ..., ίση με τα 5/10 της σύνταξης του αποβιώσαντος στις ... συζύγου της, εν ζωή πρώην δικαστικού λειτουργού (Αρεοπαγίτη), η οποία με βάση την από έτη 45 μήνες 7 και ημέρες 25 συνολική πραγματική συντάξιμη υπηρεσία τού τελευταίου είχε ορισθεί ίση με τα 800/1000 των συντάξιμων αποδοχών του. Με τη δε ... πράξη της ίδιας Διεύθυνσης, η σύνταξη της δικαιοπαρόχου τής αναιρεσίβλητης αναπροσαρμόσθηκε, χωρίς όμως να συνυπολογισθεί στις συντάξιμες αποδοχές της, ως αυτοτελής συντάξιμη παροχή, η πάγια αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997. Η ανωτέρω υπέβαλε προς την 45^η Διεύθυνση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους την από ... (με αρ. πρωτ. ...) αίτηση, με την οποία ζήτησε την αναπροσαρμογή της σύνταξής της με τον συνυπολογισμό στις συντάξιμες αποδοχές της και της πάγιας αποζημίωσης και την καταβολή σ' αυτή των σχετικών διαφορών σύνταξης για το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 31.12.2002. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με την ... πράξη της Διευθύντριας της ως άνω Διεύθυνσης. Κατά της σιωπηρής απόρριψης

της εν λόγω αίτησής της, η μητέρα της αναιρεσίβλητης άσκησε την από ... (με αρ. πρωτ...) ένσταση, η οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με την ... απόφαση της Επιτροπής Ελέγχου Πράξεων Κανονισμού Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την οποία θεωρήθηκε συμπροσβαλλόμενη και μόνη παραδεκτώς προσβαλλόμενη η ως άνω ρητή ... απορριπτική πράξη. Έφεση της ανωτέρω (με ημερομηνία κατάθεσης ...) κατά της εν λόγω απόφασης απορρίφθηκε με την ... απόφαση του II Τμήματος ως απαράδεκτη, με την ειδικότερη αιτιολογία ότι αυτή (η έφεση) ασκήθηκε από πρόσωπο που είχε ήδη αποβιώσει. Περαιτέρω, στις ... η μητέρα τής αναιρεσίβλητης απεβίωσε αφήνοντας εν ζωή ως μόνους πλησιέστερους συγγενείς τα ενήλικα τέκνα της από τον γάμο της με τον ..., ... και ... (ήδη αναιρεσίβλητη) (βλ. το ...πιστοποιητικό της Προϊσταμένης της Διεύθυνσης Δημοτικής Κατάστασης του Δήμου ...). Η ανωτέρω άφησε την από ... ιδιόγραφη διαθήκη, η οποία δημοσιεύθηκε και κηρύχθηκε κυρία με την ... απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου ..., με την οποία κατέστησε κληρονόμους επί δήλων πραγμάτων της ακίνητης περιουσίας της (τρία διαμερίσματα) τους τρεις εγγονούς της, ενώ δεν περιέλαβε διάταξη για τη λοιπή περιουσία της. Συνεπώς, κατά τα γενόμενα δεκτά από το Τμήμα, για την κατά τα ανωτέρω αδιάθετη περιουσία της, στην οποία περιλαμβάνεται και η ένδικη αξίωση, καθίστανται εξ αδιαθέτου κληρονόμοι ως πλησιέστεροι κατιόντες, τα τέκνα της ... και ... (ήδη αναιρεσίβλητη), κατά το ήμισυ αυτής έκαστος (βλ. και το ... πιστοποιητικό της Γραμματέως του Πρωτοδικείου ... περί μη δημοσίευσης άλλης διαθήκης της δικαιοπαρόχου τής αναιρεσίβλητης καθώς και το ... πιστοποιητικό του Γραμματέα του Πρωτοδικείου ... περί μη αποποίησης της κληρονομιάς της). Η ήδη αναιρεσίβλητη άσκησε την από ... αγωγή, με την οποία ζήτησε, με την ιδιότητά της ως νόμιμης εξ αδιαθέτου κληρονόμου αυτής και κατά τον λόγο της κληρονομικής της μερίδας, να υποχρεωθεί το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο να της καταβάλει νομιμοτόκως, ως αποζημίωση κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., το ποσό των 25.354,80 ευρώ, που αντιστοιχεί στο ήμισυ της ζημίας που υπέστη η δικαιοπάροχός της λόγω μη συνυπολογισμού στις συντάξιμες αποδοχές της, κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 31.12.2002, της πάγιας αποζημίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997.

Β. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κρίθηκε ότι η αγωγή τής τότε ενάγουσας και ήδη αναιρεσίβλητης, ερειδόμενη στο άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., είναι νόμω βάσιμη, αφού η ... πράξη της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την οποία αναπροσαρμόσθηκε η σύνταξη της δικαιοπαρόχου αυτής, χωρίς να συνυπολογισθεί στις συντάξιμες αποδοχές της, από 1.1.1997, η πάγια αποζημίωση είναι μη νόμιμη και συνεπώς, γεννά ευθύνη του Δημοσίου προς αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η ανωτέρω από τη στέρηση των διαφορών σύνταξης που θα ελάμβανε κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 25.3.1997, ως χήρα που μετά τον θάνατο του συζύγου της έλαβε τρίμηνες

αποδοχές και κατά το χρονικό διάστημα από 26.3.1997 έως 31.12.2002 (προτεραιία της ημερομηνίας κατά την οποία η πάγια αποζημίωση συμπεριελήφθη στη σύνταξη αυτής) ως κατά μεταβίβαση συνταξιούχος, αν δεν είχε μεσολαβήσει η ως άνω παράνομη παράλειψη των συνταξιοδοτικών οργάνων τού τότε εναγομένου και ήδη αναιρεσείοντος. Περαιτέρω, κρίθηκε ότι η αγωγή αυτή, με την οποία επιδιώκεται η αποκατάσταση ζημίας και όχι η καταβολή συντάξεων ή ο κανονισμός ή ανακαθορισμός ή η αναπροσαρμογή σύνταξης, δεν κωλύεται από τη διάταξη του άρθρου 60 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, με την οποία θεσπίζεται χρονικός περιορισμός στην αναδρομική και μόνο καταβολή συντάξεων, ούτε από τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 7 του ν. 3075/2002, με τις οποίες απαγορεύεται η αναζήτηση διαφορών σύνταξης, λόγω μη συνυπολογισμού στις συντάξιμες αποδοχές της πάγιας αυτής αποζημίωσης για το προ της 1.1.2003 χρονικό διάστημα, αφού, όπως έχει ήδη κριθεί με αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου και του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, οι τελευταίες αυτές διατάξεις είναι ανίσχυρες. Τέλος, κρίθηκε ότι συντρέχει και η απαιτούμενη για την κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ. θεμελίωση της αδικοπρακτικής ευθύνης του Δημοσίου προϋπόθεση της ύπαρξης αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της ως άνω παράνομης πράξης των οργάνων τού τότε εναγομένου και ήδη αναιρεσείοντος και της επελθούσας στη δικαιοπάροχο της τότε ενάγουσας και ήδη αναιρεσίβλητης ζημίας, ο οποίος (αιτιώδης σύνδεσμος) δεν διεκόπη, καθόσον επήλθαν έννομες συνέπειες βλαπτικές για τα συμφέροντά της, αν ληφθεί υπόψη ότι αυτή απώλεσε για το από 1.1.1997 μέχρι 31.12.2002 χρονικό διάστημα διαφορές σύνταξης, τις οποίες θα ελάμβανε εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη αυτή παράλειψη των οργάνων τού τότε εναγομένου και ήδη αναιρεσείοντος να αναπροσαρμόσουν τη σύνταξή της με τον συνυπολογισμό στις συντάξιμες αποδοχές της και της πάγιας αποζημίωσης.

Γ. Ακολούθως, κατά την εξέταση της αγωγής ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της, το δικάσαν Τμήμα έκρινε ότι η αξίωση της τότε ενάγουσας και ήδη αναιρεσίβλητης για το χρονικό διάστημα από 1.1.1998 έως 31.12.2002 δεν έχει υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 90 παρ. 1 του ν. 2362/1995, καθόσον με την από 5.12.2003 (με αρ. πρωτ. 161670/19.12.2003) αίτηση που κατέθεσε στην 45^η Διεύθυνση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους η δικαιοπάροχος της, ζητώντας την αναπροσαρμογή της σύνταξής της από 1.1.1997 με συνυπολογισμό σε αυτή και της πάγιας αποζημίωσης, επήλθε διακοπή της παραγραφής της άνω αξίωσης για το χρονικό αυτό διάστημα, χωρίς αυτή -ενόψει και του χρόνου κατάθεσης της αγωγής (...)- έκτοτε να έχει συμπληρωθεί. Πλην όμως, κρίθηκε ότι η αξίωση αυτής για το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 31.12.1997, έχει, κατά τα ανωτέρω, υποπέσει στην ως άνω πενταετή παραγραφή. Συνακόλουθα, το δικάσαν Τμήμα δέχθηκε ότι η τότε ενάγουσα και ήδη αναιρεσίβλητη δικαιούται ως αποζημίωση κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ. και κατά τον λόγο της κληρονομικής μερίδας της, τη διαφορά των

συντάξεων που στερήθηκε η δικαιοπάροχός της κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1998 έως 31.12.2002 (προτεραία της ημερομηνίας κατά την οποία η πάγια αποζημίωση συμπεριελήφθη στη σύνταξή της). Έγινε δε δεκτό ότι αν είχε συνυπολογισθεί στις συντάξιμες αποδοχές της δικαιοπαρόχου της ως αυτοτελής συντάξιμη παροχή και η πάγια αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997 και ανέρχεται στο ποσό των 300.000 δραχμών (λαμβανομένης υπόψη της πάγιας αποζημίωσης και για τον υπολογισμό των επιδομάτων εορτών και αδείας που καταβάλλονται στους συνταξιούχους δικαστές σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5 του ν. 2592/1998, βλ. Ολ. Ε.Σ. 1192/2009), η τελευταία θα έπρεπε να είχε λάβει κατά μήνα επιπλέον: α) για το χρονικό διάστημα από 1.1.1998 έως 31.12.1998 (δεδομένου ότι σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 11 και 12 του ν. 2592/1998, το ποσοστό της σύνταξης της χήρας με ένα ή δύο τέκνα ανήλθε -από τα 5/10 που ίσχυε πριν- στα 7/10 της σύνταξης του αποβιώσαντος συζύγου της, η δε διαφορά μεταξύ της κανονιζόμενης με βάση τις διατάξεις αυτές σύνταξης και της βάσει των αντικαθιστώμενων με αυτές διατάξεων σύνταξης ορίσθηκε ότι θα καταβληθεί σταδιακά ως εξής: α) Το 30% από 1.8.1997, β) το άλλο 30% από 1.1.1998 και γ) το υπόλοιπο 40% από 1.1.1999), το ποσό των 148.000 δραχμών ($[300.000 \text{ δραχμές} \times 800/1000 \times 5/10 = 120.000 \text{ δραχμές}] + [300.000 \text{ δραχμές} \times 800/1000 \times 7/10 = 168.000 \text{ δραχμές} - 120.000 \text{ δραχμές} = 48.000 \text{ δραχμές} \times 60\% = 28.800 \text{ δραχμές}]$ και β) για το χρονικό διάστημα από 1.1.1999 μέχρι 31.12.2002 το ποσό των 168.000 δραχμών ($\{[300.000 \text{ δραχμές} \times 800/1000 \times 5/10 = 120.000 \text{ δραχμές}] + [168.000 \text{ δραχμές} - 120.000 \text{ δραχμές} = 48.000 \text{ δραχμές} \times 100\%]\}$ ή αλλιώς $\{[300.000 \text{ δραχμές} \times 800/1000 \times 7/10]\}$) και συνολικά το ποσό των 11.480.000 δραχμών ή 33.690,39 ευρώ ($[148.000 \text{ μηνιαίως} \times 14 \text{ μήνες} = 2.072.000 \text{ δραχμές για το χρονικό διάστημα από 1.1.1998 έως 31.12.1998}] + [168.000 \text{ μηνιαίως} \times 56 \text{ μήνες} = 9.408.000 \text{ δραχμές για το χρονικό διάστημα από 1.1.1999 έως 31.12.2002}]$). Κατόπιν αυτών, το δικάσαν Τμήμα έκρινε ότι η τότε ενάγουσα και ήδη αναιρεσίβλητη δικαιούται, κατά τον λόγο της κληρονομικής μερίδας της, να λάβει το ήμισυ του ως άνω ποσού, ήτοι το ποσό των 16.845,20 ευρώ και όχι το ποσό των 25.354,80 ευρώ, το οποίο εσφαλμένως αιτήθηκε με την αγωγή. Ακολούθως, κατά μερική παραδοχή της αγωγής, υποχρεώθηκε το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει στην αναιρεσίβλητη το ποσό των 16.845,20 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής σ' αυτό.

14. Α. Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης προβάλλεται ότι το Τμήμα, κατά παράβαση νόμου, δέχθηκε ότι η παράνομη πράξη, που γεννά ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση κατά το άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ., είναι η ... πράξη της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την οποία αναπροσαρμόσθηκε η σύνταξη της δικαιοπαρόχου τής αναιρεσίβλητης, χωρίς να συνυπολογισθεί στις συντάξιμες αποδοχές της η πάγια αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997, ενώ, κατ' ορθή ερμηνεία και

εφαρμογή του νόμου, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι η παράνομη πράξη, που γεννά τη σχετική ευθύνη του Δημοσίου, είναι η ... πράξη της 45^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την οποία απορρίφθηκε η υποβληθείσα στις ... αίτηση της δικαιοπαρόχου τής αναιρεσίβλητης, με την οποία ζήτησε την αναπροσαρμογή της σύνταξής της με συνυπολογισμό στις συντάξιμες αποδοχές της και της πάγιας αποζημίωσης για το χρονικό διάστημα από 1.1.1997 έως 31.12.2002. Και τούτο, καθόσον, κατά τους ισχυρισμούς του αναιρεσείοντος Δημοσίου, για να στοιχειοθετηθεί παράνομη άρνηση ή παράλειψη της συνταξιοδοτικής διοίκησης και να γεννηθεί αγωγική αξίωση για αποζημίωση απαιτείται η προηγούμενη υποβολή σχετικής αίτησης.

B. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθόσον, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 12, η παρανομία της συνταξιοδοτικής διοίκησης εν προκειμένω θεμελιώνεται στην έκδοση της ανωτέρω πράξης αναπροσαρμογής της σύνταξης της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης, χωρίς να συνυπολογισθεί στις συντάξιμες αποδοχές αυτής και η πάγια αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997. Τούτο δε, χωρίς να ασκεί επιρροή η υποβολή στη συνέχεια της προαναφερόμενης σχετικής αίτησης της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης, η απόρριψη της οποίας έχει επιβεβαιωτικό χαρακτήρα της εκδηλωθείσας, με την εν λόγω πράξη, άρνησης αναπροσαρμογής της σύνταξής της στο προσήκον κατά τα ανωτέρω ύψος για το από 1.1.1997 έως 31.12.2002 χρονικό διάστημα (πρβλ. Ελ.Συν. Ολομ. 2594/2016). Συνεπώς, ορθώς έγινε δεκτό από το δικάσαν Τμήμα ότι εν προκειμένω στοιχειοθετείται παρανομία της συνταξιοδοτικής διοίκησης με την έκδοση της συγκεκριμένης πράξης αναπροσαρμογής της σύνταξης της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης, ανεξαρτήτως, δηλαδή, της υποβολής της ως άνω αίτησης αυτής, με την οποία, άλλωστε, όπως έγινε περαιτέρω δεκτό, επήλθε διακοπή της παραγραφής της σχετικής αξίωσης (Ελ.Συν. Ολομ. 1521/2017).

15. A. Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης προβάλλεται ότι, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, κρίθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι η ζημία της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης που πρέπει να αποκατασταθεί από το Δημόσιο, εκτείνεται στο χρονικό διάστημα από 1.1.1998 έως 31.12.2002. Και τούτο, δοθέντος ότι, συναφώς και με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, η παρανομία της συνταξιοδοτικής διοίκησης εν προκειμένω συνίσταται στο ότι απέρριψε, με την ... πράξη, την υποβληθείσα στις ... αίτηση της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης περί αναπροσαρμογής κατά τα ανωτέρω της σύνταξής της, ενώ, κατ' ορθή ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, έπρεπε να την κάνει δεκτή, αναγνωρίζοντας αναδρομικές διαφορές σύνταξης τριών (3) ετών από την πρώτη του μήνα έκδοσης της πράξης αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 60 παρ. 1 του Σ.Κ.. Επομένως, κατά τους ισχυρισμούς του αναιρεσείοντος Δημοσίου, η ζημία που υπέστη η δικαιοπάροχος της αναιρεσίβλητης από την εν λόγω παράνομη πράξη,

περιορίζεται στο ποσό που αντιστοιχεί στο χρονικό διάστημα από 1.2.2001 έως 31.12.2002.

Β. Σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 7, ορθώς έγινε δεκτό από το δικάσαν Τμήμα ότι η ένδικη αγωγή, ερειδόμενη στο άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., είναι νόμω βάσιμη για το αιτηθέν χρονικό διάστημα από 1.1.1997 μέχρι 31.12.2002, καθόσον με αυτή επιδιώκεται η αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε στη δικαιοπάροχο της τότε ενάγουσας και ήδη αναιρεσίβλητης από τη στέρηση των συνταξιοδοτικών παροχών που θα ελάμβανε κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα και όχι η καταβολή συντάξεων ή η αναπροσαρμογή σύνταξης και, ως εκ τούτου, δεν κωλύεται από τη διάταξη του άρθρου 60 παρ. 1 του Σ.Κ., με την οποία θεσπίζεται χρονικός περιορισμός στην αναδρομική και μόνο καταβολή συντάξεων.

Γ. Ειδικότερα, κατά τα γενόμενα δεκτά στη σκέψη 9, η αξίωση της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης περί αναπροσαρμογής τής σύνταξής της με συνυπολογισμό και της πάγιας αποζημίωσης είχε ήδη γεννηθεί, κατά τις διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, από τον χρόνο χορήγησης των προβλεπόμενων στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2521/1997 αντίστοιχων μισθολογικών αυξήσεων στους εν ενεργεία δικαστικούς λειτουργούς (1.1.1997) και αποτελεί από τη γέννησή της στοιχείο τής περιουσίας της, κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.. Επομένως, η διεκδίκηση από μέρος της αναιρεσίβλητης, με αγωγή του άρθρου 105 Εισ.Ν.Α.Κ., της ζημίας που υπέστη η δικαιοπάροχός της λόγω της μη αναπροσαρμογής κατά τα ανωτέρω της σύνταξής της, δεν δύναται να περιοριστεί ως προς τον χρόνο τής αναδρομικής έκτασής της με βάση το άρθρο 60 παρ. 1 του Σ.Κ., το οποίο περιορίζει μόνο τον χρόνο της αναδρομικής καταβολής συντάξεων, αντίθετη δε εκδοχή θα οδηγούσε, όπως έγινε ήδη δεκτό (βλ. σκ. 7B), σε παραβίαση του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος (πρβλ. Ελ.Συν. Ολομ 714/2019). Κατά συνέπεια, η ένδικη αγωγή, ως έχουσα αποζημιωτικό χαρακτήρα, δεν κωλύεται από το άρθρο 60 παρ. 1 του Σ.Κ., το οποίο, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 7Α, δεν αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της παράλειψης των οργάνων της συνταξιοδοτικής διοίκησης να αναπροσαρμόσουν τη σύνταξη της δικαιοπαρόχου της αναιρεσίβλητης από την έναρξη ισχύος του ν. 2521/1997 (1.1.1997) στο προσήκον ύψος, ήτοι κατόπιν συνυπολογισμού της εν λόγω πάγιας αποζημίωσης. Συναφώς, ορθώς κρίθηκε από το δικάσαν Τμήμα ότι η τότε ενάγουσα και ήδη αναιρεσίβλητη δικαιούται ως αποζημίωση, κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., και κατά τον λόγο της κληρονομικής της μερίδας, τη διαφορά των συντάξεων που στερήθηκε η δικαιοπάροχός της κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1998 έως 31.12.2002 (προτεραία της ημερομηνίας κατά την οποία η πάγια αποζημίωση συμπεριελήφθη στη σύνταξή της), ενόψει του ότι, σύμφωνα με τις μη αμφισβητούμενες με την κρινόμενη αίτηση παραδοχές του, η αξίωσή της για το

χρονικό αυτό διάστημα δεν είχε υποπέσει σε παραγραφή. Κατ' ακολουθίαν, ο δεύτερος λόγος αναίρεσης είναι ομοίως απορριπτέος ως αβάσιμος.

16. Με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά ανωτέρω, το Τμήμα ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τις προεκτεθείσες ουσιαστικού δικαίου κρίσιμες διατάξεις και, ως εκ τούτου, η υπό κρίση αίτηση πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της. Κατ' εκτίμηση δε των περιστάσεων, το Ελληνικό Δημόσιο πρέπει να απαλλαγεί από τα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999, Α' 97, Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, αναλόγως εφαρμοζομένου βάσει του άρθρου 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως αυτό ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3472/2006, Α' 135).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης. Και
Απαλλάσσει το Ελληνικό Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 23 Οκτωβρίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ **Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ**
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ **ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, στις 3 Μαρτίου 2021.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ **Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ **ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ**